

гарскиятъ животъ, когато Пловд. школа, далечъ е била да му внуши такава идея. Освѣнъ това, въ това пжтувание той е можаль да изучи най-отблизо българ. народъ съ сичкитѣ негови тънкости. Това ся случило въ 1857 г. Нензвѣстно по какви съображения и причини, ние виждаме Любена и слѣдъ гръцкото азъбуки, да стои въ Одринъ, въ една отъ абаджийскитѣ омирисани стаи, да ся навежда на двѣ, да си боду ржцѣтъ съ тжнката игла и ъзбода на потуритѣ си. Тукъ той билъ абаджия, въ което занятие, може би да ся е приготвяваль по родителско рѣшение, за да стане отъ послѣ тѣжакъ кара абаджия въ нѣкой отъ заглѣхналите азиатски градове. О, какво нещастие за българскиятъ народъ, ако бѣше ся осжществила тая иснафска идея? Тогаву ние не щѣхме да имаме: ни *Свобода*, ни *Независимостъ*, ни *Знание*, ни *Стаи*, ни *Глвчи*, ни пакъ цѣла една епоха, епоха идеална, епоха на самопожертвование, епоха най-послѣ на най-блѣстяща страница отъ народната ни история! . . .

Послѣ караабджискиятъ напржстникъ и тѣжкитѣ габровски пожици, ние срѣщаме покойнитѣ въ столицата на османлитѣ, да стои той въ търговска контора, да пише на кассовата книга Далъ и Зелъ. Вѣрвамъ почитаеми господа, че това Далъ и зелъ, да Ви е извѣстно отъ повѣстята *Маменото дѣтенецъ*,